

ἔπειτον τὸ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ ξηρὰ χεὶρ τῆς γραίας κατὰ τῆς παρειᾶς τοῦ δυστυχοῦς θαλαμηπόλου. Ἀλλὰ τὸ δλοκαῦτωμα τοῦτο τῆς ἐρυθροῦ παρειᾶς τοῦ ὑπηρετοῦ δὲν ἱκανοποίησεν ἐντελῶς τὴν ὀργὴν καὶ τὸν πόνον τῆς μακρῶς χήρας. Ὁ ταλαίπωρος ἐπίσκοπος, ἐκ τοῦ δ' ἐμματος ὅπερ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς προστατευομένης του, ἐνόησεν ὅτι τὰ σχέδιά του εἶχον ματαιωθῆναι τὴν στιγμὴν ἐκείνην διανοήθη τὴν φυγὴν, ἥτις ὅμως τῷ ἦτο ἀδύνατον, ὅθεν ἐνέρεθ' εἰς μεγίστην ἀμχανίαν. Ἡ δὲ Μαρία, δειλὴ ὡς νεᾶνις ἥτις διὰ πρώτην ἐπὶ τῆς ζωῆς της φορὰν ἐξέρχεται τοῦ μοναστηρίου, ἵστατο παρὰ τῷ ἐπισκόπῳ τρέμουσα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα τεταπεινωμένους.

— Τί εἶν' αὐτὰ, ἀδελφε, ἀνέκραξεν ἡ γραία ἥ; ἡ ὄρασις ὥξυνθη ὑπὸ τοῦ ἐρεθισμοῦ, τί θὰ πῇ αὐτὸ; τί ἔβρινε τὸ σπῆτι μας; πτωχοκομίζον; Ὅσοι στραβοὶ καὶ ὅσοι κουτσοὶ στὸν ἄριον Παντιελήμονα!

— Ἀδελφὴ μου, ὑπετραύλισεν ὁ ταλαίπωρος ἐπίσκοπος, ἀπορῶν τί νὰ εἴπῃ, τί νὰ γενῇ αὐτὸ τὸ κοράσιον ἂν τὸ ἐγκαταλείψωμεν;

— Καὶ τί κοράσιον εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ἡ δύστροπος χήρα.

Ὁ ἐπίσκοπος τῇ διηγήθη ἐν συντόμῳ τὸ ἱστορικὸν τῆς νεᾶνιδος.

— Αὐτὸ σ' εἴλεπε πλέον, νὰ πάρῃς καὶ νόθα κοράσια εἰς τὸ σπῆτι! διέκρινεν αὐτὸν ἡ γραία. Εὐγέ σου, ἀδελφε. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ 'γάλῃ ψεῦτρα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλον δὲν μ' ἄρῃσει! ὅλοι τώρα ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴν θὰ μάθουν φανερά φανερά τὰς ἀμαρτίας τοῦ ἐπισκόπου.

— Τί λέγεις, ἀδελφὴ! ἀνέκραξεν ὁ γέρον ἐπίσκοπος μετ' ἀγανακτήσεως! τί λόγοι εἶν' αὐτοὶ, ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων μου! καὶ ἐνώπιον τοῦ κορασίου τούτου!

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω ἐγώ! καὶ θὰ εἶδῃς ὅτι αὐτὴ θὰ σοῦ χάσῃ τὴν ὑπόληψιν, αὐτὴ θὰ μὲ φάγῃ καὶ ἐμένα. Διῶξέ με ἀπὸ τὸ σπῆτι σου! ἄς λάβῃ αὐτὴ τὴν θέσιν μου! καλῆτερα τώρα παρὰ ὕστερα.

Ἡ Μαρία, ἥτις ἔχυνε θερμὰ δάκρυα, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἀκάμπτου χήρας.

— Κυρία, ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος κόρη, εἶμαι ὀρφανή, ἀπειρος, ἄοικος, ἀπροστάτευτος, κονένα δὲν ἔχω εἰς τὸν κόσμον, καὶ εἰς κανένα δὲν ἐλπίζω. Πρώτην ἡδὴ φορὰν ἐξέρχομαι τοῦ μοναστηρίου ἂν ὅπου μὲ ἀπέβαλον καὶ ὅπου εἶχον εἰσέλθει σχεδὸν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου. Ἀλλὰ, παρὰ νὰ προξενήσω θλίψιν εἰς τὸν Πανιερώτατον, παρὰ νὰ προκαλέσω τὴν ὀργὴν σας, προτιμῶ νὰ ἐξέλθω τῆς οἰκίας σας! προτιμῶ ν' ἀποθάνω!

Ἡ Κυρία Λυδορῆ ναι μὲν ἠρέσκετο νὰ κραυγάζῃ καὶ ὑπερέχαιρε δσάκις τοιαύτῃ ἐνεφανίζετο εὐκαιρία, δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν συνείδησίν της πρᾶττουσα ἀπ' ἀνθρώπων πρᾶξιν διὸ κατηνύχθη ἐκ τῆς ἀπελπισίας τῆς Μαρίας, καθόσον μάλιστα ὁ πόνος τῆς πληγῆς ἥτις εἶχε λάβει παρὰ τοῦ θαλαμηπόλου κατὰ τῆς κεφαλῆς εἶχεν ἐκλείψει ἐντελῶς.

Ἐ! καλὰ, καλὰ! σιώπα! φθάνει πλέον! Τώρα ἔτρεμον ὑπὸ τοῦ ψύχους! τί λέγομεν; οὐδὲ τὴν

ποῦ 'γάγαμε τ' ἄρνι ἂ; φᾶμε καὶ τὴν οὐράν. Δὲν θέλω νὰ λέγουν εἰς τὴν πόλιν τῆς Soissons ὅτι ἐγὼ διώχων ἀπὸ τὸ ἐπισκοπικὸν παλάτι δσούς ὁ ἀδελφός μου φιλοξενεῖ ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν. Μείνε ἐδῶ μαζί μας! σοῦ δίδομεν ἄσυλον ἐωστούτο νὰ σκεφθῶμεν τί πρέπει νὰ γενῇ δι' ἐσένα. Ἐλα κατόπιν μου, καὶ σιώπα, παῦσε τὰ δάκρυα καὶ ταῖς φωναῖς; φθάνει πλέον. Αὐτὰ τώρα δὲν ὠρελοῦν.

Ἡ Μαρία ἰθισθεῖσα πρὸς τὰς τρυφεράς θωπείας καὶ τὴν μητρικὴν στοργὴν τῆς ἀναδόχου αὐτῆς, δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ πλέον ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἀγαθῆς ἡγουμένης, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μοναστηρίῳ, ἡ περιφρόνησιν καὶ ψυχρότητα ἄλλ' ἐνώπιον τῆς ἀγροίκου ἐκείνης προστασίας ἣν ἔρριπτον πρὸς αὐτὴν ἐν εἰδῇ ἐλεημοσύνης, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της συντριβεῖσαν, καὶ ὠπισθοδρόμησεν ἐνώπιον τοιαύτης φιλοξενίας.

— Πήγαίνε, τέκνον μου, εἶπε πρὸς αὐτὴν πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος. Ἀκολούθησον τὴν ἀδελφὴν μου.

— Ἐλα λοιπόν, ἔλα, εἶπεν ἡ Κυρία Λυδορῆ, καὶ ἐπελήρησεν τοῦ βραχίονος τῆς Μαρίας, ἥτις ἠσθάνθη ἐαυτὴν συνθλιβεῖσαν ὡς στρουθίον ἐντὸς τοῦ δρυχὸς τοῦ αἰτοῦ.

Τοιαύτῃ πραότητι, συστολῇ καὶ χάρις ἐχαρακτήριζον τὴν νεάνιδα, ὥστε διὰ τῆς ὑπομονῆς κατάρθωσε νὰ προσκτήσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ μάλιστα τὴν ἀγάπην τῆς γραίας. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Μήπως ἡ Κυρία Λυδορῆ δὲν ἤγάπα καὶ τὸν ἀδελφόν της; καὶ ὅμως ὡς χάλαζα ἐπιπτον κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀξιοσεβάστου ἱερέως αἱ ἄρα καὶ αἱ ἐπιπλήξεις. Περιττὸν λοιπὸν κρίνομεν ν' ἀναφέρωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τι ὑπέφερεν ἡ ταλαίπωρος Μαρία. Διὰ τὴν ἐλαχίστην τυχαίαν καὶ ἀκούσιον παρεκτροπὴν τῶν διαταγῶν ἃς ἐλάμβανε παρὰ τῆς χήρας ὑφίστατο τὰς σκληροτέρας ἐπιπλήξεις καὶ ἤκουε τὰς πικροτέρας ἐπὶ τῆς ἀγνώσου αὐτῆς καταγωγῆς κατακρίσεις, ἐνὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς πείνης της, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεος τῆς ἐπισκοπῆς. Πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις ἐξελήρου σχεδὸν ἔργα θαλαμηπόλου παρὰ τῇ χήρᾳ, μὴ λείπουσα οὐδὲ στιγμὴν ἀπὸ πλησίον της, τὴν δὲ νύκτα κατακλινόμενη ἐν τινι παρακειμένῳ κοιτωνίσκῳ, ὅπως εὐρίσκηται πάντοτε πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς της. Ἀμα ἡ Κυρία Λυδορῆ ἐπασχέ τὴν ἐλαχίστην ἀϋπνίαν, ἡ ἀνιελήμων αὐτῆς φωνὴ ἀφύπνιζε τὴν Μαρίαν, ἥτις ἐσπευδε παράυτα πλησίον της, καὶ ἥτις μόνον ὅταν ἐκοιμᾶτο ἡ γραία ἀπελάμβανε μικρὰν ἀνάπαυσιν. Ὄρειλε δὲ, ἄμα τῇ προσκλήσει τῆς Κυρίας της, νὰ ἐγερθῇ ἐν βίᾳ, νὰ ἔλθῃ νὰ καθίσῃ πλησίον της, νὰ ὑποφέρῃ τὸν χρόνιον ἐπὶ τῆς, νὰ τὴν ἀκούῃ παραπονουμένην διὰ τὴν ἀϋπνίαν της καὶ νὰ τῇ ἀναγνώσκῃ τὸ ὥρολόγιον μετρίσῃ οἱ ὀφθαλμοὶ της κατακλεισθῶσι καὶ ἀποκοιμηθῇ ἐντελῶς. Τότε ἡ Μαρία, πεισθεῖσα ὅτι ἡ Κυρία της ἐκοιμᾶτο βαθύως, ἐπανήρχετο εἰς τὴν κλίνην της, μακαρίζουσα ἐαυτὴν ἐὰν διὰ δευτέραν φορὰν ἡ γραία δὲν τὴν ἠγάχαζε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὥρολογίου. Παρατηρητὸν πρὸς τούτοις ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἡ νεᾶνις δὲν ὠρεῖλεν οὔτε νὰ χατμωθῇ, οὔτε νὰ δείξῃ ὅτι τὰ μέλη της